

δίασεν ἀκολούθως ἄσμά τι εἰς ἔπαινον τῆς Ῥώμης ἢ μεγαλοφυΐα καὶ εὐγνωμοσύνη τοῦ Πετράρχου· καὶ ἀφοῦ ὁλόκληρος ἡ πομπὴ ἐπεσκεψθῇ τὸ Οὐατικόν, ἐκρεμάσθῃ τὸ ἀνίερὸν στέμμα ἐνώπιον τῆς λειψανοθήκης τοῦ ἁγίου Πέτρου. Ὁ τίτλος καὶ τὰ προνόμια ποιητοῦ δαφνηφόρου ἀνεγεννήθησαν οὕτω εἰς τὸ Καπιτώλιον μετὰ τὴν παρέλευσιν χιλίων τριακοσίων ἐτῶν· ἔλαβε δὲ τὸ παντοτεινὸν δικαίωμα ὁ Πετράρχης νὰ φοραῖν, κατ' ἀρέσκειαν, στέφανον ἐκ δάφνης, κισσοῦ, ἢ μυρσίνης, νὰ ἐνδύεται τὸ ποιητικὸν ἱμάτιον, καὶ νὰ διδάσκη, ν' ἀμφισβητῇ, νὰ ἐρμηνεύῃ, καὶ νὰ συγγράφῃ εἰς πάντα τόπον ὅποιονδήποτε, καὶ περὶ πάσης φιλολογικῆς ὑποθέσεως. Ἡ ἐξουσία τῆς γερουσίας καὶ τοῦ δήμου ἐπεκύρυνε τὸ εἰς αὐτὸν παρουσιασθὲν δίπλωμα, ἡ πολιτογραφία ἦτον ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς πρὸς τὸ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα εὐνοίας τῆς. Ὑστερον ἀπὸ τὰς τιμὰς ταύτας ἔκαμεν ἄλλα ταξείδια εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς τοὺς Παρισίους, τὸ 1360, ὅπου ἔλαβεν ὑποδοχὴν λαμπράν. Τὸν ἐχαρίστησαν δὲ καὶ τρία ἀξιώματα ἐκκλησιαστικά,—τὸ ἀρχιδιακόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Πάρμας, τὸ ἡγουμένον εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τῆς Πίσσης, καὶ τὸ κανονικὸν εἰς τὴν Πάδσαν,—ὡς οὐσιωδέστεραι τῆς ἀξίας του ἀνταμοιβαὶ ἢ τοῦ δημοσίου θαυμασμοῦ μαρτυρίαι.

Ὁ Πετράρχης ἐξώδευσε τοῦ βίου του τὴν ἐσχάτην τετραετίαν εἰς τὴν ὡραίαν βουνώδη κώμην Ἀρκουᾶν, περίπου δώδεκα μίλια ἀπὸ τὴν Πάδσαν· αὐτοῦ δὲ καὶ ἀπέθανε θάνατον αἰφνίδιον, τὴν 19ην Ἰουλίου, 1374, ἀκριβῶς τελειώσας τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὴν πρωίαν ἐκείνην εὐρέθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, μὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπιστηριζομένην εἰς βιβλίον. Ἐκεῖ προσέτι ἐτάφησαν τὰ λείψανά του, ἡ ἐκεῖ ἀκόμη διαφυλάσσονται.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΤΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὅτι εἶναι ὁ ἥλιος διὰ τὸν φυσικὸν κόσμον. Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἔλεγεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα. Καὶ δὲν ἔχομεν χρεῖαν νὰ ἀκούωμεν πλέον τὴν ἀλήθειαν ταύτην, διότι τὴν βλέπομεν, καὶ, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ψηλαφῶμεν ἤδη μὲ τὰς χεῖράς μας. Περιέλθετε μὲ τὸ ὄμμα τοῦ νοός σας διλὴν τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, παρατηρήσετε παντὸς τόπου τοὺς κατοίκους, ἐξετάσετε τὴν πολιτικὴν καὶ ἡθικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, καὶ θέλετε πληροφορηθῆναι, ὅτι μόνον ὅπου μέχρι τοῦδε ἐπέλαμψε τοῦ Εὐαγγελίου τὸ φῶς, ἐκεῖ καὶ μόνον ὑπάρχει ἡ ἐξημέρωσις τῶν

ἡθῶν, ἐκεῖ βασιλεύει τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας, ἐκεῖ ἡ εὐνομία καὶ ὁ πολιτισμὸς, ἐκεῖ ἡ ἐλευθερία, ἐκεῖ τῶν ἀνθρώπων αἱ κοινωνίαι ἡδυνήθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον νὰ τελειοποιηθῶσιν, ὥστε ν' ἀπολαύωσι τὰ μέλη των τὴν εἰς τὸν λογικὸν ἄνθρωπον προσήκουσαν εὐζωίαν. Ἐξ ἐναντίας, ὅπου ὁ νοητὸς οὗτος ἥλιος τοῦ Εὐαγγελίου δὲν ἀνέτειλεν, ἐκεῖ ἐπικρατεῖ ὁ σκοτισμὸς τοῦ νοός, ἐκεῖ ἡ πλάνη καταδυναστεύει, ἐκεῖ ἡ ἀνομία, ἡ βαρβαρότης, ἡ δουλεία καὶ τυραννία, ἐκεῖ, μ' ἓνα λόγον, ἡ ἀθλιότης· καὶ οὔτε τῆς γῆς ἡ δαψιλὴς εὐφορία, οὔτε τοῦ κλίματος ἡ εὐκρασία, οὔτ' ἄλλο τίποτε συμβεβηκὸς φυσικὸν ἢ πολιτικὸν ἐδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοὺς κακοὺς τοῦτους δεσπότας. Ὁ θρίαμβος οὗτος ἀνήκει εἰς μόνην τὴν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου, καθὼς τὸ προεῖπεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν· Ἐάν μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμοί, γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς. Ἰωάν. ἡ. 31, 32.—Μ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

Ὁ ΑΡΧΑΡΙΟΣ ΧΗΜΙΚΟΣ. ΑΡΙΘ. 4.

Τι ἀξιόλογον ἐφεύρημα ἡ ἀπὸ κηρὸν κατεσκευασμένη λαμπράς! Τόσον ὡραίας λευκότητος, τόσον ἀκριβῶς στρογγυλεμένη, καὶ τόσον εὐμορφα εἰς ὅξυ τελειόνοῦσα περὶ τὴν κορυφὴν τῆς θρυαλλίδος (τοῦ φυτillίου)!

Εὐκολὸν μὲ ἦτο νὰ σὲ δώσω πολλὰς περιέργους ἢ ὠφελίμους εἰδήσεις περὶ τῆς κατασκευῆς ἐνὸς τόσον ἀπλοῦ πράγματος, καὶ ἴσως κἀνένα καιρὸν πράξω οὕτω· ἀλλὰ τώρα σκοπὸν ἔχω νὰ σὲ παραδῶσω ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς χημείας τῆς φλογός. Ἀς ἀνάψωμεν λοιπὸν τὴν λαμπάδα· στοχάσου τὴν φλόγα πόσον σταθερῶς ἀναβαίνει· ἰδὲ πῶς εἶναι μυτηρὰ, ὡς λόγχη, ἢ ὡς κορυφὴ βέλους. Διατί ἀράγε νὰ λαμβάνῃ τὴν μορφήν ταύτην ἡ φλόξ; διατί νὰ μὴν ᾔναι στρογγύλου, τετραγώνου, ὠοειδοῦς, ἢ ἄλλης τινὸς σχήματος;

Ἐγὼ θέλω σὲ εἰπεῖν διατί. Καθὼς σὺ δὲν ἐμπορεῖς νὰ ζήσης χωρὶς ἀέρα, οὕτω ἡ οὐδεμία λαμπράς, οὐδεὶς λύχνος, ἐμπορεῖ νὰ ἀνάψῃ χωρὶς ἀέρα· πρὸς ἀπόδειξιν, ἰδοὺ ἐν πείραμα. Ἀνάπτω τὸ χαμηλὸν τοῦτο κηρίον, καὶ τὸ κολλῶ ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἔπειτα δὲ σκεπάζω αὐτὸ μὲ τὸ μέγα ἐκείνο ποτήριον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιστηρίζωνται εἰς τὴν τράπεζαν τὰ χεῖλη αὐτοῦ. Ἰδὲ τώρα, ἡ φλόξ ἀμαυροῦται—τρέμει—ὑπάγει! Πόσον σύντομα ἐσβέσθη! Οὔτε πέντε δευτέρα λεπτά δὲν ἐκράτησε! Διατί; διότι εὐρίσκετο εἰς ὀλίγην ποσότητα περιορισμένου ἀέρος· καὶ τὸ ποτήριον, πανταχόθεν

γγίζον τὴν τράπεζαν, ἐμπόδιζε νὰ εἰσέλθῃ νέος ἄρ. Ἀλλὰ, παρατήρησε, ἡ λαμπὰς ἀνάπτει λευτέρως, διότι ἔρχεται πρὸς αὐτὴν ἰκανὸς ἢ ἂν ὅλα τὰ μέρη τοῦ δωματίου· ἐάν ὅμως ρραττες τὴν ἐστία, τὰ παράθυρα, τὰς τρύπας ὧν κλείθρων, καὶ πᾶσαν εἰς τὸ δωματίον σχιμὴν ἢ χαραμίδα, ἡ λαμπὰς αὕτη ἢ θελεῖ σβύσειν παρὰ ἅλλα ταῦτα ὥς ἐσβύσε τώρα τὸ σκεπασμένον κηρίον, —μόνον ἤθελεν ἀργήσῃν περισσότερον, διότι εὐρίσκεται εἰς πλειοτέραν ποσότητα περιωλισμένου ἀέρος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁρμᾷ πάντοτε εἰς τὸ δωματίον ὁ ἄρ δια τῶν εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα σχισμῶν, ἡ λαμπὰς πάντοτε αμβάνει τὸν ἀπαιτούμενον ἀέρα.

Βάλε τὴν ἀναμμένην λαμπάδα ἀντικρὺ εἰς τὴς θύρας τὴν κλειδαρότρυπαν. — ἰδὲ τώρα πῶς ὑσσά τὴν φλόγα πρὸς σὲ ὁ ἄρ ὁ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπαν εἰσερχόμενος.

Ὁ ἄρ λοιπὸν ἔρχεται περὶ τὴν λαμπάδα εἰς ματήρησιν τῆς φλογός· ἀφοῦ δὲ χορηγήσῃ τροπὴν εἰς τὴν φλόγα, καὶ θερμοανθῇ πολὺ, ἀναβαίνει πρὸς τὴν στέγην· ἄλλος ἄρ ἐρχόμενος αμβάνει τὸν τόπον αὐτοῦ, καὶ οὕτω καθεξῆς, αθ' ὅλον τὸν καιρὸν ὅσον ἡ λαμπὰς ἀνάπτει ὥστε βλέπεις, ὅτι ἡ φλόξ εἶναι θεμένη εἰς τὸ κέντρον ἀναβαίνοντος ρεύματος ἀέρος, τὸ ὅποῖον ὁθεῖ αὐτὴν πρὸς τὰ ἄνω εἰς ὅξειαν μυτηρὰν μορφὴν. Οἱ χημικοὶ εὐρίσκουν, ὅτι τοῦ ἀέρος ἡ ἡσυχία ταράσσεται ἀπὸ τὴν θερμοότητα τῆς φλογός· ὅτι ὁ θερμοὺς ἄρ εἶναι ἐλαφρότερος τοῦ ψυχροτέρου, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο πιέζεται ἄνω ἡ φλόξ. Ἡ πίεσις εἶναι δυνατωτέρα εἰς τὸ κατώτερον μέρος, ἀσθενέστερα δὲ πρὸς τὸ ἀνώτερον· ὁθεν καὶ προκύπτει ἡ ὀξεῖα μορφή ἐκ τῆς ἀνίσου ταύτης πίεσεως. Ἡ φλόξ ἤθελεν εἰσθαι στρογγύλη ὥς σφαίριον, ἐάν ἡμπούρει νὰ ἀνάπτῃ χωρὶς νὰ ταράττῃ τὸν ἀέρα, ἐπειδὴ τότε ἤθελε πιέζεσθαι ἐξίσου ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

Διὰ νὰ καταλάβῃς καλῆτερά τὴν ὀξεῖαν μορφὴν τῆς φλογός, — πιάσε ἐν ἀπὸ τὰ κουβαράκια ἐκεῖνα τῆς κλωστής, καὶ ἐπιτήξε το ἐπάνω εἰς τὸ ἄκρον τῆς βελόνης ταύτης τοῦ πλεξιμάτος· τώρα βύθισε τὸ κουβαράκιον εἰς τὸ δυνατόν αὐτὸ ῥακίον, καὶ κλείσε τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, ὥστε νὰ μένῃ ἀτάραχος ὁ εἰς τὸ δωματίον ἄρ. Ἰδοὺ τώρα ἀνάπτω τὸ ῥακίον· βλέπε ὅποια ὠραία φλόξ ἀναδίδεται· στοχάσου πόσον εἶναι στρογγύλη ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κουβαρίου, τὸ πλησιέστερον τῆς βελόνης· ἐκεῖ πιέζει δυνατὰ κατεπάνω τῆς ὁ ἄρ· πῶς δὲ ὀξύνεται πρὸς τὰ ἄνω ὅπου ὁ ἄρ πιέζει ἀσθενῶς! Γύρισε τὴν βελόνην ὅπως θέλεις, κράτει αὐτὴν κατὰ διαφόρους θέσεις, — ἀκόμη τὸ αὐτὸ σχῆμα διαφυλάσσεται. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μεταβάλλῃς τὴν

τάξιν τῶν πραγμάτων, καὶ νὰ στρέψῃς πρὸς τὰ κάτω τὴν μυτὴν τῆς φλογός. 1

Ἔστω λοιπὸν ἡ πρὸς τὴν φλόγα ἀνάβασις τοῦ ἀέρος εἶναι τὸ αἷτιον τῆς ὀξεῖας τῆς μορφῆς· ἀλλὰ στοχάσου πόσον εὐμορφα διαμένει περὶ τῆς θρυαλλίδος ὁ λυμένος κηρὸς, εἰς εἶδος καυκίου περιωρισμένος. Πόθεν προξενεῖται τὸ καυκίον τοῦτο; Τίνι τρόπῳ δὲ διαλύει τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἡ τῆς φλογός θερμοότης, καὶ διατί τάχα κρατεῖται εἰς αὐτὸ ὁ διαλυμένος κηρὸς;

Πρόσεξε εἰς τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ δώσω ἐξηγησιν, διότι ὁ τρόπος εἶναι ὠραιότατος· τὸ πᾶν δὲ κρέμεται ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἰδὲ τώρα, ἡ φλόξ διαλύει μέρος τῆς κηρῆς· ὁ ἄρ εὐθύς, ὁρμῶν πρὸς τὰ ἄνω, ὥς εἶπαμεν ἤδη, ψυχραίνει καὶ φυλάττει ψυχρὸν τὸν κηρὸν τὸν περὶ τὰ ἐξωθεν τῆς λαμπάδος, σχηματίζων ἀληθῶς μικρὸν τινὰ κυκλοειδῆ τοῖχον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου, ὥς ἐντὸς εἰς καυκίον, φυλάσσεται ἀσφαλῶς ὁ πλησιέστατος τῆς φλογός διαλυθεὶς κηρὸς. Ἐάν χαλάσω τὸ καυκίον τοῦτο, ἡ λαμπὰς πλέον δὲν θέλει ἀνάπτειν τόσον καλά. Ἀς πλησιάσω τὸ πυρῶμενον τοῦτο σίδηρον εἰς τὸ καυκίον, ὥστε νὰ διαλύσω τὸν τοῖχον αὐτοῦ· ἰδοὺ, — τώρα διαλύεται, καὶ κύτταξε, ἡ φλόξ δὲν ἔμπορεῖ νὰ λάβῃ τὴν ἀπαιτούμενην καύσιμον ὕλην, καθότι ὁ διαλυμένος κηρὸς φεύγει ἀπὸ τὴν θρυαλλίδα, καὶ κατακυλίνει ὁλόγυρα τῆς λαμπάδος.

Πόσον ἐξαιρετα λοιπὸν ἔ πόσον δραστηρίως ενεργεῖ ὁ ἄρ περὶ τῆς λαμπάδος, ὅχι μόνον διατηρῶν τὴν φλόγα τῆς, ἀλλὰ καὶ ὑποστηρίζων τὴν διαλελυμένην αὐτῆς ὕλην! Ἐάν δὲν ἡμπορούσεν ὁ ἄρ νὰ φυλάττῃ ψυχρὸν τὸ ἐξω τῆς λαμπάδος, καὶ οὕτω νὰ σχηματίξῃ καυκίον, ἡ λαμπὰς ἤθελεν ἀνάπτειν κάκιστα, καὶ ἤθελε χρησιμεύειν πολλὰ ὀλίγον.

Πρὸ τινων ἡμερῶν εὐρεθὴν εἰς μίαν μεγάλην δημοσίον συνέλευσιν, εἰς εὐρύχωρόν τι οἶκημα· ἀναπταν δ' ἐκεῖ πεντακόσιοι ἢ ἑξακόσιοι λαμπάδες, ἀλλ' ὅχι σταθερῶς· ὁ κηρὸς ἔτρεχε καὶ κατεκυλίετο πανταχόθεν, μολονότι αἱ λαμπάδες ἦσαν πρώτης ποιότητος. Πόθεν τοῦτο; Ἡ αἰτία ἦτον αὕτη· ὁ πολὺς κόσμος καὶ αἱ φλόγες τῶν λαμπάδων εἶχαν τόσον θερμάνειν τὸν ἀέρα τοῦ οἴκηματος, ὥστε ἦτον ἀρκετὰ ἑσπὸς νὰ διαλύσῃ τὰ χεῖλη τῶν εἰς τὰς λαμπάδας καυκίων, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἡμπούρουσαν νὰ ἀνάπτωσι καλά. Εἰς τὸν πολυέλιον, συγκείμενον ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς σειρὰς λαμπάδων, αἱ μὲν τῆς ἄνω σειρᾶς ἀναπταν ἀμυδρῶς, καὶ κατέσταζαν· αἱ δὲ τῆς κάτω ἀναπταν καλῆτερά μὲν, ἀλλ' ὅχι καλά. Πόθεν τοῦτο; Ἐκ τοῦ ὅτι αἱ χαμηλότεραι φυσικὰ ἐλάμβαναν τὸν ἀέρα δροσερώτερον, τὸν ἀνέπεμπαν δὲ εἰς τὰς ὑψηλότερας θερμοτέρον

καὶ χαλασμένον. Ποτὲ δὲν βλέπεις τοὺς κλάδους εἰς πολυέλαιον θεμένους ἀκριβῶς τὸν ἕνα ἐπάνωθεν τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἀμοιβαδὸν, ὥστε ὁ ἐκ τῆς χαμηλοτέρας σειρᾶς θερμὸς ἀπὸ νὰ ἀναβαίνει χωρὶς νὰ ἐνοχλῇ τὰς ὑπεράνω αὐτῆς· τοῦτο δὲ ὑπάρχει κάλλιστα διὰ δύο σειράς· ἀλλ' ὅταν ἦναι πέντε ἢ ἕξ, καὶ ὁ πολυέλαιος κρεμασμένος πλησίον τῆς στέγης, ὁ ἀφανισμὸς τῶν λαμπάδων εἶναι ἀναπόφευκτος.

Εἰς θερμὸν δωματίον, αἱ ἐπὶ τῆς τραπέζης λαμπάδες ἀνάπτουν καλῆτερα παρ' αἱ εἰς τοὺς κλάδους περὶ τῶν τοίχων, ἢ αἱ εἰς τὸν πολυέλαιον σιμὰ τῆς στέγης, διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην, ὅτι εὐρίσκονται εἰς ψυχροτέραν θέσιν. Ὁ θερμὸς ἀπὸ, ὡς ελαφρότερος, κατέχει πάντοτε τὰ ὑψηλότερα μέρη· ὁ δὲ ψυχρὸς, ὡς βαρύτερος, τὰ χαμηλότερα.

Ἄς περιεργασθῶμεν τώρα τὴν θρυαλλίδα. Πῶς ἀναβιβάζει τὸν διαλελυμένον κηρὸν ἀπὸ τὸ κανκίον, καὶ παραδίδει αὐτὸν νὰ καῇ εἰς τὴν φλόγα; Ἡ θρυαλλὶς ἔχει δύναμιν τινὰ ἰδιαιτέραν, ἣτις ὀνομάζεται τριχωδὴς ἑλξίς· ἐννοῶ διὰ τοῦ ὅρου τούτου τὴν ὑψωσιν τῶν φευστῶν εἰς μικροτάτους σωλήνας, —ναί, ἕως ἃ εἰς τοὺς τόσον λεπτοῦς, ὅσον μία θοῖξ· ἀλλὰ θέλω κάμειν ἕν πείραμα εἰς διασάφησιν τοῦ νοήματός μου. Ἰδοὺ, βλέπεις ἐδῶ κομμάτιον καλαμῖς, ὡς ἕνα δάκτυλον μακρὺ· κύτταξε, γέμει ἀπὸ μικρὰς τρύπας· εὐκολα ἐμπορῶ νὰ φουρήσω διὰ μέσου αὐτοῦ τὰς τρύπας ταύτας ἐμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ σωληνάρια. Στοχάσου λοιπὸν. Βάλλω τὸ καλαμάκιον, ὥστε νὰ ἐγγίξῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος εἰς τὸ ποτήριον τοῦτο. Πρόσκειναι ὀλίγον· καὶ τώρα ἰδοὺ, μέρος τοῦ ὕδατος ἀνέβη διὰ τῶν μικρῶν τρυπῶν τοῦ καλαμίου· παντάπασιν ὕγρανεν εἰς τὸ ἄνω μέρος. Ἀλλὰ, με ἐρωτᾷς, πού εἶναι τὰ τοιαῦτα σωληνάρια εἰς τὴν θρυαλλίδα τῆς λαμπάδος; Γνωρίζεις ὅτι ἡ θρυαλλὶς κατασκευάζεται ἀπὸ βαμβακερὰ νήματα, θεμένα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου μεταξὺ τῶν νημάτων ἀπομένουν μικρὰ τινὰ διαστήματα· ταῦτα λοιπὸν τὰ μικρὰ διαστήματα εἶναι οἱ σωλήνες· καὶ ὅταν ὁ κηρὸς διαλυθῇ, τὸν σύρουν ἐπάνω, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ σωληνάρια ἐλκύουν τὸ ὕδωρ εἰς τὰ ἄνω. Τοιοῦτοτρόπως χορηγεῖται εἰς τὴν φλόγα ἡ ἀναγκαία καύσιμος ὕλη.

Ἀκολουθῶς θέλω σὲ ὁμιλήσειν περὶ τῆς κοίτης φύσεως τῆς φλογὸς καὶ τῆς φωτεινότητος αὐτῆς.

ΤΙΠΟΤΕ δὲν μωραίνει τὸν ἄνθρωπον ὡς ἡ ὑπερβολικὴ ὀργή· αὕτη καὶ τοὺς φρονίμους κάμνει μωροὺς, ἢ τοὺς μωροὺς δείχνει μωροτέρους.

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΤΗΣ ΕΓΚΡΑΤΕΙΑΣ.

‘ΕΞΕΥΡΕΙΣ ἴσως, λέγει ὁ Κοραῆς εἰς ἕνα τῶν διαλόγων του, ‘ὅτι ὁ κοινὸς λαὸς τῶν Ἀγγλομερικανῶν ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς προγόνους των Ἀγγλοὺς τὴν ὀλέθριον κατάχρησιν τῶν μεθυστικῶν ποτῶν. Ἐπαρατηρήθη, ὅτι ἡ τοιαύτη κατάχρησις, παρὰ τὰς σωματικὰς νόσους καὶ τοὺς προῶρους θανάτους, ἐφθειρε καὶ τὰ ἥθη τοῦ λαοῦ, καὶ ἀκολούθως ἐφοβέριζε νὰ ἀνατρέψῃ τελευταῖον καὶ τὴν πολιτείαν. Εἰς μίαν μόνην ἐπαρχίαν ἀπὸ τὰς εἰκοσιτέσσαρας, τὸ Νεοβόρακον, τῶν κρινομένων κατέτος περίπτῃ 5000 ἐγκλημάτων εἰς τὰ δικαστήρια, τὰ τρία τεταρτημόρια ἐγεννῶντο ἀπὸ τὴν μέθην. Οἱ φρόνιμοι πολῖται τῆς ἐπαρχίας, φροντίζοντες νὰ στήσωσι τὴν τόσῃ φθοράν, ἐπενόησαν νὰ συγκροτήσωσι τὴν ὀνομασθεῖσαν Ἐταιρίαν τῆς Ἐγκρατείας, τῆς ὁποίας οἱ ἐταῖροι συνδέονται νὰ ἀπέχωνιν αὐτοὶ πρῶτοι ἀπὸ μεθυστικὰ ποτὰ, ἔπειτα νὰ διδάσκωσι σπείροντες διὰ τῆς τυπογραφίας τὴν ἀποχήν. Κατὰ μίμησιν τῆς σωτηρίου ταύτης ἐταιρίας ἐσυγκροτήθησαν καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας ὁμώνυμοι Ἐταιρίαι, ἀριθμούμεναι κατὰ τὸ 1829 ἔτος ὑπὲρ τὰς χιλίας, με ἐλπίδας ἢ μᾶλλον με πεποίθησιν, ὅτι ἔχουν νὰ ἀποσπάσωσι πρόόριον τὸ αἰσχροτάτον πάθος τῆς μέθης, ὡς ἔλεγε καυχώμενος ἕνας ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς Καρολίνας, “Εὐρήκαμεν τὸ ῥόπαλον τοῦ Ἡρακλέους, με τὸ ὁποῖον, Θεοῦ θέλοντος, ἔχομεν νὰ νικήσωμεν τὴν ὕδραν τῆς ἀκρασίας.”

Ἡ πρώτη Ἐταιρία τῆς Ἐγκρατείας ἐσυστήθη τὰς ἀρχὰς τοῦ 1826, ὅχι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Νεοβοράκου, ὡς λέγει ὁ Κοραῆς, ἀλλ' εἰς τὴν πόλιν Βοστώνη, ὑπ' ὀλίγων τινῶν σεβασμίων Χριστιανῶν. Οἱ ψηφίσαντες τὴν συγκρότησιν αὐτῆς ἐκλεξαν, κατὰ πρῶτον, δεκαῖς μέλη νὰ τὴν συνιστῶσιν, ἐκ τῶν ὁποίων ἑπτὰ ἦσαν τοῦ κλήρου, τέσσαρες νομικοὶ, δύο ἰατροὶ, καὶ τρεῖς ἐμποροὶ. Σκοπὸς τῆς Ἐταιρίας ἦτον ἐξαρχῆς ἡ ὀλικὴ κατάπαυσις τῆς χρήσεως τῶν ἀπεσταλαγμένων ποτῶν. Τί δὲ κατ'ἄρθωσεν διὰ τοῦ τύπου καὶ διὰ τοῦ ἁμβωνος ἡ ἐνεργὴς φιλανθρωπία ὀλίγων ἀτόμων, φαίνεται ἐκ τῶν ἐφεξῆς ὀλίγων στίχων, μεταφρασμένων ἀπὸ τὴν ἐκδοθεῖσαν τὸ 1835 Ὀγδόην Ἀναφορὰν τῆς Ἐταιρίας.—

‘Εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, 2,000,000 ὑποκειμένων ἐγκατέλειψαν ἤδη τὴν χρῆσιν ἀπεσταλαγμένων ποτῶν· ἐσυγκροτήθησαν πλέον παρὰ 8,000 Ἐταιρίαι τῆς Ἐγκρατείας, περιλαμβανούσαι, ὡς νομίζεται, ὑπὲρ 1,500,000 μέλη· ἐκλείσθησαν ὑπὲρ τὰς 4,000 ἀποστα-